

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 П 078169 21 Рев
Бања Лука, 01.07.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Ј.Ф. из Б., коју заступа пуномоћник В.М., адвокат из Б., против туженог А.Х. из Б., кога заступа пуномоћник П.Ј., адвокат из Б., ради утврђења и диобе ванбрачне тековине, вриједност спора 30.600,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 078169 18 Гж од 10.10.2018. године, на сједници вијећа одржаној дана 01.07.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 П 078169 16 П од 22.12.2017. године утврђено је да су парничне странке у току трајања ванбрачне заједнице стекли некретнине које се налазе у Бијељини, у Улици ..., које су према катастарској евиденцији некретнина означене као к.ч. број 393/2 звани плац, у нарави стамбена зграда површине 73 м² и двориште 131 м² укупне површине 204 м², уписане у лист непокретности број 1882/2 к.о. Б., а које некретнине су уписане у земљишно књижној евиденцији некретнина као к.ч. број 393/2 звани палц у нарави стамбена зграда површине 73 м² и двориште 131 м² укупне површине 204 м² у з.к. ул. број 1860 к.о. Б., па да тужитељици, по основу њеног доприноса у стицању ове имовине припада право власништва на наведеним некретнинама са дијелом $\frac{1}{2}$, што је тужени обавезан да призна и трпи да се тужитељица упише у з.к. ул. бр. 1860 к.о. Б. са правом власништва са дијелом од $\frac{1}{2}$, те као посједник на некретнинама уписаним у лист непокретности број 1882/2 к.о. Б. са дијелом од $\frac{1}{2}$, те да јој дозволи да путем физичке диобе, а у немогућности физичке диобе цивилном диобом, издвоји свој сувласнички дио у овој имовини. Тужени је обавезан да тужитељици надокнади трошкове парничног поступка у износу од 6.585,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 078169 18 Гж од 10.10.2018. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељица предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице: да се утврди да су током трајања ванбрачне заједнице парничне странке стекле предметне некретнине; да се утврди да тужитељици, по основу њеног доприноса у стицању те имовине, припада сувласнички дио од $\frac{1}{2}$; да се тужени обавезе да то призна и да трпи да се тужитељица у јавним евиденцијама упише као власник и посједник тих некретнина са $\frac{1}{2}$ дијела; да се тужени обавезе да јој дозволи да издвоји свој сувласнички дио у тој имовини.

Одлучујући о захтјеву тужитељице, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да су предмет спора некретнине и то парцела 393/2 у нарави двориште површине 131 м² и стамбена зграда површине 73 м² уписана у л.н. бр. 1882 к.о. Б. односно уписана у з.к. ул. бр. 1860 к.о. Б. на име туженог као посједника и власника са дијелом 1/1; да су предметне некретнине купљене на основу купопродајног уговора Ов. бр. ... којим Х.А. син Р. продаје цијелу парцелу 393/2 туженом; да у вријеме закључења купопродајног уговора ове некретнине у нарави чине недовршену породичну кућу са двориштем; да је предметна кућа довршена и приведена сврси за вријеме трајања ванбрачне заједнице странака, односно у периоду од 2005. до 2011. године; да, према подацима из налаза вјештака архитектонско-грађевинске струке М.И., на дан израде налаза (10.05.2017. године) тржишна вриједност предметне стамбене зграде износи 61.300,00 КМ и земљишта 10.200,00 КМ, односно да укупна вриједност некретнина износи 71.500,00 КМ; да је ванбрачна заједница странака заснована у А., гдје су обоје радили, те да је трајала од 1998. године до 2016. године; да су у тој ванбрачној заједници странке стекле заједничку кћерку Е.Х., рођену ...2002. године; да су тужитељица и тужени од заснивања ванбрачне заједнице живјели као подстанари, а да су 2007. године купили стан у Б.; да је заједно са њима до своје 20. године живјела кћерка тужитељице из њеног првог брака; да је тужени имао ванбрачног сина за којег је плаћао издржавање; да су парничне странке, као судужници, код Штедионице Д.А. у 2005. години подигле кредит у износу од 15.000,00 ЕВРА, те 2007. године у износу од 35.000,00 ЕВРА.

На темељу тих чињеница, те налазећи да нису доказани наводи туженог да предметне некретнине представљају његову посебну имовину, првостепени суд је закључио да је предметна имовина стечена заједничким радом у току ванбрачне заједнице, која је дуже трајала и која је сходно одредби члана 284. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 54/02, 41/08, 63/14 - у даљем тексту ПЗ РС) уподобљена брачној заједници и да је допринос у стицању те имовине парничних странака једнак. Првостепени суд образлаже да је и тужитељица била запослена, да је обављала кућанске послове, бринула се о заједничкој кћерци, да је са свог рачуна плаћала режијске трошкове, како би тужени са свог рачуна могао отплаћивати рате кредита (по којима су тужитељица и тужени судужници), да је активно учествовала у свим активностима у вези некретнина које су предмет спора, из чега произлази да су споразумно трошили средства која су зарађивали, због чега није од утицаја ко је непосредно плаћао мајсторе који су били ангажовани на довршетку куће. Сагласно томе, позивом на одредбе члана 270. став 5. и 272. став 1. ПЗ РС, првостепени суд је захтјев тужитељице у цјелости усвојио.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, уз допуну да се наводи туженог да се

ради о његовој посебној имовини не могу подвести по одредбу члана 270. став 1, 2, 6. и 7. ПЗ РС и да није оборена законска претпоставка да се ради о заједничкој имовини (одредба члана 270. став 5. ПЗ РС). Слиједом тога, те утврђујући да тужени није ни доказивао да му припада већи дио од $\frac{1}{2}$ дијела, другостепени суд је жалбу туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепене одлуке су правилне и законите и ревизионим наводима нису доведене у озбиљну сумњу.

Према одредби члана 12. став 1. ПЗ РС ванбрачна заједница је изједначена са брачном заједницом у погледу права на међусобно издржавање и других имовинско-правних односа, под условима и на начин прописан тим законом. Према одредби члана 284. истог закона имовина стечена радом лица у ванбрачној заједници која је трајала дуже времена сматра се њиховом заједничком имовином. Према одредби члана 270. став 1. ПЗ РС имовина коју брачни супружник има у часу закључења брака остаје његова посебна имовина.

У конкретном случају, у наводима из одговора на тужбу, тужени је спорио захтјев тужитељице тврдњама: да је искључиво својим средствима из радног односа, без учешћа тужитељице, те средствима кредита из 2005. године који је он отплаћивао купио спорну кућу; да је својим средствима обавио и радове на кући; да је тужитељица својом платом помагала родитеље у Б. и кћерку из првог брака. Тужени у ревизији понавља ове наводе, уз потенцирање да је кредите које је подизао и враћао отплатом са свог рачуна искључиво користио за увећање своје посебне имовине, те сматра да су нижестепени судови неправилно игнорисали одредбу члана 270. став 7. ПЗ РС.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, које не може бити предмет преиспитивања имајући у виду одредбу члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), парничне странке, као судужници, су током трајања ванбрачне заједнице подигле два кредита, први кредит 2005. године за куповину предметне куће и други кредит 2007. године за куповину стана у Б. Без обзира што је оба кредита са свог рачуна враћао тужени, ради се о средствима парничних странака, јер су иста, по договору странка, прибављена у сврху финансирања заједничких потреба (куповина и опремање куће у Б. и куповина стана у Б.) током трајања њихове ванбрачне заједнице (која је трајала око 20-так година и имала је све карактеристике брачне заједнице). По том очигледном споразуму, тужитељица је са свог рачуна плаћала све режијске трошкове, те се бринула о заједничком дијетету, чиме је уствари омогућила да се кредит отплаћује са рачуна туженог. Стога, нема мјеста ревизионим наводима да је тужитељица своју зараду искључиво користила за увећање имовине њених родитеља у Б., у којем правцу тужени осим његових навода није ни изводио доказе. Из истих разлога, супротно ревизионим наводима, је небитно ко је непосредно плаћао мајсторе који су били ангажовани да обаве грађевинске радове на кући, у којем правцу је тужени пред првостепеним судом изводио доказе саслушањем свједока.

Према томе, правилан је закључак нижестепених судова да нису доказани наводи да се ради о посебној имовини туженог, па тиме није ни било мјеста примјени одредбе члана 270. став 7. ПЗ РС.

Како се ради о заједничкој имовини парничних странака (одредба члана 270. став 5. ПЗ РС), те како тужени, у смислу одредбе члана 273. став 1. истог закона, није изводио

доказе ради доказивања да је његов удио у стицању те имовине већи, то је правилно утврђено да тужитељици припада једна половина предметне имовине (одредба члана 272. став 1. ПЗ РС). Сагласно томе, захтјев тужитељице у овој парници је правилно усвојен.

Из датих разлога, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић